07/06/2021

100 χρόνια από τη μετεγκατάσταση από τις Αλησμόνητες Πατρίδες

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή του Τυφλού 6 Ιουνίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό Υπαπαντής του Κυρίου Πατρίδας.

Με αφορμή την συμπλήρωση 100 ετών από την μετεγκατάσταση των Ελλήνων του Πόντου από τις αλησμόνητες πατρίδες στην τοπική κοινότητα της Πατρίδας Ημαθίας, τελέστηκε μνημόσυνο για τα θύματα της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου, ενώ στο τέλος ο πρώην νομάρχης κ. Κωνσταντίνος Καραπαναγιωτίδης ομίλησε για την Γενοκτονία του Ποντιακού Ελληνισμού. Οι εκδηλώσεις ολοκληρώθηκαν με τρισάγιο στο μνημείο πλησίον του Πολιτιστικού Συλλόγου «Ευστάθιος Χωραφάς» και κατάθεση στεφάνων.

Τις εκδηλώσεις τίμησαν με την παρουσία τους ο Υφυπουργός Οικονομικών κ. Απόστολος Βεσυρόπουλος, οι Βουλευτές του Νομού κ. Λάζαρος Τσαβδαρίδης, κ. Αναστάσιος Μπαρτζώκας και κ. Φρόσω Καρασαρλίδου, ο Αντιπεριφερειάρχης Ημαθίας κ. Κωνσταντίνος Καλαϊτζίδης, ο Δήμαρχος Βεροίας κ. Κωνσταντίνος Βοργιαζίδης, ο πρόεδρος της ΠΟΕ κ. Γεώργιος Βαρυθυμιάδης και λοιποί τοπικοί στρατιωτικοί και πολιτικοί άρχοντες.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του κατά την Θεία Λειτουργία ανέφερε μεταξύ άλλων: «Τί ἐποίησέν σοι; πῶς ἤνοιξέν σου τούς ὀφθαλμούς;». Ἄλλο ἕνα θαῦμα τοῦ Κυρίου μας μᾶς παρουσίασε ἡ σημερινή εὐαγ-γελική περικοπή, τό θαῦμα τῆς θεραπείας ἑνός ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, τόν ὁποῖο συνάντησε στόν δρόμο. Καί ἐνῶ οἱ μαθητές του ρωτοῦν τόν Χριστό ποιά εἶναι ἡ αἰτία τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, Ἐκεῖνος τόν θεραπεύει μέ ἕναν ἀσυνήθιστο τρόπο, μέ ἕναν τρόπο πού θά ἔλεγε κανείς ὅτι θά μπο-ροῦσε νά τόν τυφλώσσει περισσό-τερο, παρά νά τόν

θεραπεύσει. «Ἔπτυσεν χαμαί καί ἐποίησεν πη-λόν ἐκ τοῦ πτύσματος καί ἐπέ-χρισεν αὐτοῦ τόν πηλόν ἐπί τούς ὀφθαλμούς».

Ὁ Χριστός κατασκευάζει πηλό ἀπό τό χῶμα τῆς γῆς, ἀποκαθι-στώ-ντας μέ τόν ἴδιο δημιουργικό τρό-πο, μέ τόν ὁποῖο ἔπλασε ὁ Θεός τόν πρῶτο ἄνθρωπο, τήν ἀρχική ἀτέ-λεια, τήν τυφλότητα, γι᾽ αὐτό καί ὁ πηλός δέν τυφλώνει τόν πάσχο-ντα. Στή συνέχεια τόν στέλνει νά πλυθεῖ στήν κολυμβήθρα τοῦ Σι-λω-άμ, παραπέμποντας ἔτσι στήν κολυμβήθρα τοῦ ἁγίου βαπτίσμα-τος, πού φωτίζει καί ἀναγεννᾶ τόν ἄνθρωπο, ὅπως τό φυσικό νερό χαρίζει στόν ἐκ γενετῆς τυφλό τό φῶς καί μία νέα ζωή.

Ἄν ὅμως τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ εἶναι τό πιό ἐντυπω-σιακό στοιχεῖο τῆς σημερινῆς εὐ-αγ-γελικῆς περικοπῆς, τό πιό σημα-ντικό εἶναι οἱ ἀλήθειες πού μᾶς διδάσκει στή συνέχεια ὁ ἱερός εὐαγ-γελιστής Ἰωάννης, παραθέτο-ντας τίς συνομιλίες τοῦ τυφλοῦ καί τίς ἀντιδράσεις τῶν Φαρι-σαί-ων. Ἄς μήν ξεχνοῦμε, ἄλλωστε, ὅτι ὁ Χριστός δέν θαυματουργεῖ γιά νά ἐντυπωσιάσει τούς ἀνθρώπους εἴτε τῆς ἐποχῆς του εἴτε τῆς ἐποχῆς μας, οὔτε γιά νά θεραπεύσει ἕναν καί μόνον ἄνθρωπο, ὅσο σημα-ντι-κό καί ἄν εἶναι αὐτό, ἀλλά θαυμα-τουργεῖ γιά νά ὠφελήσει τούς ἀν-θρώπους κάθε ἐποχῆς καί νά μᾶς διδά-ξει τό ἀληθινό νόημα τῆς πί-στεως.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐξετάζουν τόν ἀνα-βλέψαντα τυφλό, βλέπουν τό θαῦ-μα, ἀλλά δέν θέλουν νά τό πιστεύ-σουν. Γνωρίζουν ἀπό τίς προφη-τεῖες ὅτι ὁ Μεσσίας πού θά ἔρθει θά θεραπεύει τίς ἀσθένειες τῶν ἀν-θρώ-πων, ἀλλά τώρα πού βλέπουν τίς θεραπεῖες δέν θέλουν νά πι-στεύ-σουν ὅτι ἔχουν ἐνώπιόν τους τόν Μεσσία.

Ἐπιδεικνύουν τήν πί-στη τους, ἀπαιτώντας τήν τήρηση τοῦ νόμου καί καταδικάζοντας τόν Χριστό, γιατί θεραπεύει κατά τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, ἀλλά ὅταν καλοῦνται νά δείξουν τήν πίστη τους ἀναγνωρίζοντας τό θαῦμα, αὐτοί τό ἀμφισβητοῦν. Ρωτοῦν καί ξαναρωτοῦν, ἀλλά τελικά δέν πι-στεύουν. «Σημεῖον ἐπιζητοῦν, καί σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτοῖς», γιατί ἡ ἀπιστία τους θέτει συνεχῶς προσκόμματα στήν πίστη, καί ἐνῶ θέλουν νά δείξουν ὅτι ρωτοῦν γιά νά πιστεύσουν, αὐτοί παραμένουν στήν ἀπιστία τους, γιατί ἡ πίστη τούς ἐνοχλεῖ.

Δέν εἶναι ὅμως μόνο οἱ Φαρισαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ πού δέν πιστεύουν στά θαύματα καί ἀμφι-βάλλουν γιά τή θεότητά του. Τό ἴδιο κάνουμε καί ἐμεῖς. Ζητοῦμε θαύ-ματα ἀπό τόν Χριστό, καί ὅταν συμβαίνουν θαύματα, ἐμεῖς ἀμφι-βάλ-λουμε καί δυσπιστοῦμε. Ἐπινο-οῦμε προφάσεις γιά νά μήν πιστεύ-σουμε. Ἐφευρίσκουμε ἐπιχειρήμα-τα γιά νά μειώσουμε τή σημασία τους ἤ γιά νά τά δικαιολογήσουμε μέ τήν κοινή λογική. Χλευάζουμε τούς ἀνθρώπους πού τά ὑποστη-ρί-ζουν, πού τά ἔζησαν, λέγοντάς τους ὅτι παραπλανήθηκαν, ἤ ἀφή-νουμε τούς ἑαυτούς μας νά παρα-συρ-θοῦν ἀπό τίς ἀμφιβολίες καί τήν ἀπιστία ἄλλων. Ζητοῦμε θαύ-μα-τα γιά νά πιστεύσουμε, ἀλλά ἀδιαφοροῦμε γιά ὅλα τά θαύματα πού συμβαίνουν καθημερινά γύρω μας, γιά τό θαῦμα τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς, γιά τό θαῦμα πού ζοῦμε στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί τῶν ἄλλων ἱερῶν μυστηρίων, γιά τά θαύματα πού ἐπιτελεῖ ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ διά τῶν ἁγίων μας καί τῶν ἱερῶν τους λειψάνων.

Κάποιοι ἴσως θά ἔλεγαν ὅτι θά περίμεναν κάποιο πιό «ἐντυπω-σια-κό» θαῦμα γιά νά παραδεχθοῦν ὅτι ὁ Χριστός κάνει καί σήμερα θαύ-ματα. Ὅμως ὁ Χριστός δέν εἶναι θαυματοποιός οὔτε θαυματουργεῖ ἀνάλογα μέ τά δικά μας μέτρα καί τίς δικές μας ἐπιθυμίες. Θαυμα-τουρ-γεῖ ἀπό ἀγάπη πρός τά πλά-σματά του καί ἀφήνει στήν εὐχέ-ρεια τῶν ἀνθρώπων νά τά πιστεύ-σουν ἤ νά μήν τά πιστεύσουν.

Ἡ πίστη στό θαῦμα δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τό μέγεθος τοῦ θαύματος ἀλλά ἀπό τήν γνησιότητα τῆς πίστεως. Ὅποιος δέν πιστεύει αὐτά πού θεω-ρεῖ μικρά, δέν θά πιστεύσει οὔτε στά μεγάλα, ὅπως οἱ Φαρισαῖοι δέν πίστευσαν οὔτε στή θεραπεία τοῦ τυφλοῦ ἀλλά οὔτε καί στήν ἀνά-στα-ση τοῦ Χριστοῦ. Ἀντίθετα, ὅποι--ος πιστεύει στά «μικρά» θαύ-μα-τα, αὐτός, κατά τήν ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου μας, «καί μείζω τούτων ὄψει».

Καί ἕνα τέτοιο μεγάλο θαῦμα, παρά τήν ἀδυναμία τῆς πίστεώς μας, ἔχουμε τήν εὐλογία νά ζοῦμε καί νά τιμοῦμε σήμερα. Καί αὐτό δέν εἶναι ἄλλο παρά ἡ συμπλή-ρωση 100 ἐτῶν ἀπό τήν ἐγκατά-στα-ση τῶν προγόνων σας σέ αὐτόν ἐδῶ τόν τόπο, στήν Πατρίδα.

Γιατί ποιός θά μποροῦσε νά φα-ντα-σθεῖ ὅτι ἦταν δυνατόν νά φθά-σουν οἱ πατέρες σας στόν τόπο αὐτό μετά ἀπό τόσες ταλαιπωρίες πού ὑπέστησαν καί οἱ δικοί τους πατέρες;

Ποιός θά μποροῦσε νά φαντασθεῖ ὅτι θά ἀναζητοῦσαν ἐδῶ μία νέα πατρίδα, ἀφήνοντας πίσω τους τόν Πόντο καί τήν περιοχή τῆς Κιόλας γιά νά ἀποφύγουν τίς σφαγές τπων Τούρκων. Καί ὅμως, ἔφθασαν μέ ἐπικεφαλής τόν Εὐστάθιο Χωρα-φᾶ, παίρνοντας μαζί τους ὅλα τά ὑπάρχοντά τους, ὅ,τι μποροῦσε νά μετακινηθεῖ, κυρίως ὅμως παίρ-νο-ντας μαζί τους καί ὅ,τι μποροῦ-σαν νά μεταφέρουν ἀπό τήν Ἐκ-κλη-σία τῆς Ὑπαπαντῆς, τό τέμπλο, τίς εἰκό-νες, τά ἱερά σκεύη καί τά ἄμ-φια, τά βιβλία ἀκόμη καί τίς καμπά-νες.

Ἔφθασαν μέ πλοῖα στή Θεσσα-λονίκη. Ἐκεῖ, στίς δύσκολες συν-θῆ-κες ἐξαιτίας τῆς ἐλονοσίας κά-ποιοι δέν ἄντεξαν, οἱ ὑπόλοιποι ὅμως ὑπό τήν ἡγεσία καί πάλι τοῦ Εὐστα-θίου Χωραφᾶ καί τοῦ δα-σκάλου Παύλου Ὀρφανίδη, ἦλθαν ἐδῶ, στό Τουρκοχώρι, ὅπως λεγό-ταν τότε, πού ἔμοιαζε μέ τίς ἀλη-σμόνητες πατρίδες, τήν Κασταμο-νή καί τό Ταχτα-γράν, καί ἐγκατα-στάθηκαν, παρά τήν ἀπόφαση τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους νά ἐγκατα-σταθοῦν στό Κιλκίς, καί μετονό-μασαν τό χωριό Πατρίδα, αὐτό τό χωριό, τό χωριό σας πού συμπλη-ρώνει φέτος 100 χρόνια ζωῆς καί ἱστορίας, καί ἔζησαν καί ζοῦν τό δικό τους θαῦμα, χάρη στή δύναμη τῆς ψυχῆς τους καί τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Τιμώντας σήμερα αὐτή τήν ἐπέ-τειο τῶν 100 ἐτῶν τῆς Πατρίδος, μνημονεύουμε

τόν ἀείμνηστο Εὐ-στά-θιο Χωραφᾶ καί ὅλους ὅσους ἦλθαν μαζί του ἀπό τίς ἀλησμό-νητες πατρίδες καί δημιούργησαν τή νέα Πατρίδα καί συγχαίρουμε τόν Σύλλογο, τούς Προέδρους καί τά μέλη του, πού διατηροῦν ζωντα-νή τή μνήμη τῆς ἱστορίας τῶν πατέρων τους, τή μνήμη αὐτοῦ τοῦ θαύματος, καί συνεχίζουν τήν ἱστο-ρία. Καί θά τήν συνεχίζουν ἐφόσον μένουν προσηλωμένοι στίς παραδόσεις τους, ἀλλά καί ἐφόσον μένουν συνδεδεμένοι μέ τόν Θεό πού εὐλόγησε αὐτό τό θαῦμα.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ